

Arrest

nr. 225 875 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 3 november 2011 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 30 maart 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 13 september 2012 met nummer 87 565 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Bij schrijven van 31 oktober 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 27 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat deze beslissingen aan de verzoekende partij betekend werden.

Op 6 april 2018 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 5 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 21 november 2018 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 26 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 21.11.2018 werd ingediend door:

Naam: [Y.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: [K.]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.11.2018 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde [Y.Y.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest van de Turkse autoriteiten dd. 17.07.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezit.*
- Uittreksel uit het bevolkingsregister vanuit Turkije met beëdigde vertaling naar het Nederlands waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon in Turkije op hetzelfde adres hebben*
- Twee geldstortingen op rekening van betrokkene (dd. 15.05.2018 en 10.07.2018) vanwege een persoon genaamd [C.]*

Wat betreft het attest van de Turkse autoriteiten dd. 17.07.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezit, dient te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene reeds sedert 2011 Turkije heeft verlaten. Het attest zegt niets over de periode voorafgaand aan betrokkens komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het attest, dat werd uitgegeven door de gemeente [K.] ook niet uitsluit dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten. Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst. Uit het voorgelegde uittreksel van 15.12.2017 uit het bevolkingsregister vanuit Turkije blijkt weliswaar dat beiden alsook hun andere broers en zussen, in het verleden in Turkije op hetzelfde adres in het ouderlijke hebben gewoond. Echter, dat betrokkenen als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert januari 2014 in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts sedert april 2018 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is. Wat betreft de geldstortingen die betrokkene voorlegt dient te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat deze afkomstig zijn vanwege de referentiepersoon en hoedanook dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en dan ook niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 06.04.2018 (bijlage 20 dd. 05.10.2018).

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert januari 2014 ononderbroken in België. Van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is dus geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Er werd aan de hand van de voorgelegde stukken ook onvoldoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Er werden geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en er werd niet aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert april 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij/zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Op 26 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Inzake de beslissing tot weigering van verblijf

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)" (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38.

Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen:

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven."

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies:

"35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd, gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen.

36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de

maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze „bij ricochet“ beschermd wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

(...)

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden. Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand“ gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kerngezin“ dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een ruime opvatting van het gezinsleven, die wordt gekenmerkt door elementen, rechte en feitelijk, waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat, zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest Moustaquim/België van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven“ aangemerkt.

(...)

87. Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of aan de in artikel 3, lid 2, sub a, van de richtlijn gestelde voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

88. Om te beginnen herinner ik eraan dat, overeenkomstig het in punt 39 van onderhavige conclusie genoemde beginsel en de wijze waarop de verwijzing naar het recht van de lidstaten mijns inziens dient te worden uitgelegd, de in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn gebruikte begrippen om de begunstigden ervan te bepalen, autonoom en uniform moeten worden uitgelegd.

89. Aangezien die bepaling van toepassing is op alle familieleden die „ten laste zijn van of inwonende bij de burger van de Unie“, ben ik met de Commissie van mening dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de situatie van personen „ten laste“ en die van personen die bij de burger van de Unie „inwonen“.

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste“ niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

(...)

102. Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van een ander familielid afhankelijk mogen stellen van bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid.

(...)

105. Een lidstaat kan in beginsel voor de verkrijging van een recht van binnenkomst en verblijf dus bijzondere voorwaarden stellen om te waarborgen dat het om een werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid gaat.

106. Deze voorwaarden dienen evenwel het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen, hetgeen impliceert dat zij niet aldus zijn ingericht dat zij het nagenoeg onmogelijk maken om de aan het recht van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De door de lidstaten gestelde voorwaarden mogen de binnen de werkingssfeer van die bepaling vallende personen dus niet de facto elke mogelijkheid ontnemen om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen. Zo kan bijvoorbeeld een nationale bepaling volgens welke de staatsburger van een derde land om aanspraak te kunnen maken op een

verblijfsrecht moet aantonen dat hij sinds ten minste 20 jaar ten laste van de burger van de Unie is, niet worden toegestaan.

107. Daarenboven kunnen de voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid beperkingen vormen voor de toelating van de andere familieleden, die nochtans door de lidstaten moet worden vergemakkelijkt. Om toelaatbaar te zijn, moeten deze voorwaarden dus een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

108. Mijns inziens verzet artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 zich dus niet tegen een nationale regeling die de binnenkomst en het verblijf van een staatsburger van een derde land afhankelijk stelt van voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid, mits deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

(...)

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer – zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan/ (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987).

'(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen.

(...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen."

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EUonderdaan.

Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden.

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en zussen wordt expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker in België te bemoeilijken.

Aan verzoeker werd door de referentiepersoon vaak geld overgemaakt, maar dit gebeurde zonder bewijs. Derhalve legde verzoeker andere bewijzen voor van het feit dat hij in het verleden, zowel in Marokko als in België, door zijn broer onderhouden werd en dat dit nu nog steeds het geval is.

Enkele geldtransfers van hier in België werden overgemaakt, net als het bewijs dat verzoeker mag inwonen bij zijn broer. Ook het bewijs dat verzoeker niet over onroerende goederen beschikt, werd aangetoond met een attest van het gemeentebestuur. Verzoeker heeft nooit ergens anders gewoond in zijn land van herkomst, en heeft derhalve geen attesten van andere locaties.

Verder is het ook duidelijk aangetoond dat verzoeker en zijn broer in België samenwonen, en dat zij sinds hun kindertijd en tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden.

Er werd door verzoeker een vertaald en gelegaliseerd uittreksel uit het Turks bevolkingsregister overgemaakt, waaruit blijkt dat hij en de referentiepersoon jarenlang op hetzelfde adres in Turkije hebben gewoond.

Bovendien blijkt dat verzoeker het jongste kind is. Zijn oudere zussen en broers hadden praktisch allemaal het land van herkomst verlaten en bezitten thans de Belgische of Nederlandse nationaliteit, of hebben een verblijfskaart.

De bestreden beslissing bevestigt wat betreft het gezinsleven van verzoeker en zijn broer dat hij sinds april 2018 - nu meer dan 1 jaar - ook officieel gedomicilieerd is in België bij de referentiepersoon.

Men kan dan ook niet inzien hoe verzoeker niet zou voldoen aan de definitie van de Richtlijn en de wet, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie en de wetgever.

De Dienst Vreemdelingenzaken voegt echter voorwaarden toe zonder hiervoor enige basis te hebben ofte vermelden..

De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde de aanvraag evenwel.

Uiteindelijk stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dan dat de enkele domiciliëring niet voldoende is om aan te tonen dat betrokkene ten laste is / was van de referentiepersoon en dat dit op actieve wijze dient te worden aangetoond.

Het arrest waarnaar verwezen wordt betreft een volledige andere feitelijke constellatie (waarbij een vrouw de gezinshereniging vroeg met haar vader, maar dit zonder enig concreet bewijs dat zij in het verleden ten laste was, en zij was zelf ook tewerkgesteld) en is aldus irrelevant. En zelfs indien men de eruit gedistilleerde regel dat men het ten laste zijn op een actieve wijze dient aan te tonen, wil toepassen op het dossier van verzoeker, kan er verwezen worden naar de neergelegde stukken die inderdaad bewijzen dat hij ten laste was en is van zijn broer.

De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden. Er is sprake van machtoverschrijding. Het redelijkheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht werden nageleefd.

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Vooreerst merkt verwerende partij op dat verzoeker zich, wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van voornoemde bepaling, zonder evenwel in de uiteenzetting bij zijn middel in concreto aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Vermits onder 'middel' wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvV 22 januari 2010, nr. 199.798), is verweerder van oordeel dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM onontvankelijk is.

Wat betreft de aangevoerde schending van de Burgerschapsrichtlijn, dient verder te worden benadrukt dat de Burgerschapsrichtlijn werd omgezet in het Belgisch recht. Verzoeker voert niet aan dat de omzetting niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van deze richtlijn kan opwerpen (Cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.805).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verwerende partij wijst erop dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover hij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoeker op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Daarnaast bepaalt artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, waarvan eveneens de schending wordt ingeroepen,:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Verzoeker betwist niet dat hij in toepassing van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen 'ten laste' te zijn van zijn Nederlandse broer. Verzoeker betoogt echter dat de verwerende partij er enkel op uit is om zijn verblijf in België te bemoeilijken. Hij stelt dat door de referentiepersoon vaak geld werd overgemaakt aan hem maar zonder bewijs en dat hij wel andere bewijzen heeft neergelegd van het feit dat hij in het verleden, zowel in Turkije (verzoeker vermeldt verkeerdelijk Marokko in zijn verzoekschrift) als in België door zijn broer werd onderhouden en dat dit nog steeds het geval is. Verzoeker wijst op de geldoverschrijvingen die in België werden uitgevoerd, op het feit dat hij inwoont bij zijn broer, op het attest van onvermogen en op het uittreksel uit het bevolkingsregister.

Verzoeker is van oordeel dat hij wel voldoet aan de voorwaarden van de wet en van de Richtlijn 2004/38 en stelt dat de verwerende partij voorwaarden toevoegt aan de wet.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie" in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst verwerende partij er op dat hoewel de bewoordingen "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin" vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een "fait accompli"-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval "het land van herkomst" zou dienen gelijk te stellen met "het gastland".

Wat betreft de interpretatie van de begrippen "land van herkomst" en "ten laste", verwijst verweerder naar de interpretatie die aan deze begrippen werd gegeven door het Hof Van Justitie. Uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarnaar verzoeker ook verwijst in zijn verzoekschrift, blijkt duidelijk dat de voorwaarde van het "ten laste zijn" betrekking heeft op een bestaande toestand in het land van herkomst. Aangezien er duidelijk sprake is van andere familieleden die de Unieburger "begeleiden" of zich bij hem "voegen", houdt dit in dat het andere familielid dat zich bij de Unieburger "voegt" of de Unieburger "begeleidt" uit het buitenland komt. Dit brengt verder met zich dat 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient verzoeker, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

Vervolgens blijkt uit de arresten Jia (HvJ 9 januari 2017, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12) dat de hoedanigheid van familielid "ten laste" voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de

Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het "ten laste" zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Om aan te tonen dat hij reeds in het land van herkomst, in casu Turkije, ten laste is geweest van zijn Nederlandse broer, de referentiepersoon, legde verzoeker de volgende stukken neer: "attest van de Turkse autoriteiten dd. 17.07.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezit, uittreksel uit het bevolkingsregister vanuit Turkije met beëdigde vertaling naar het Nederlands waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon in Turkije op hetzelfde adres hebben, twee geldstortingen op rekening van betrokkene (dd. 15.05.2018 en 10.07.2018) vanwege een persoon genaamd [C.]".

Verzoeker betwist niet dat hij slechts de documenten heeft voorgelegd die in de bestreden beslissing worden opgesomd. In de bestreden beslissing wordt omtrent deze documenten als volgt gemotiveerd: "Wat betreft het attest van de Turkse autoriteiten dd. 17.07.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezit, dient te worden vastgesteld dat dit attest werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene reeds sedert 2011 Turkije heeft verlaten. Het attest zegt niets over de periode voorafgaand aan betrokkens komst naar België. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het attest, dat werd uitgegeven door de gemeente [K.] ook niet uitsluit dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten.

Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.

Uit het voorgelegde uittreksel van 15.12.2017 uit het bevolkingsregister vanuit Turkije blijkt weliswaar dat beiden alsook hun andere broers en zussen, in het verleden in Turkije op hetzelfde adres in het ouderlijke hebben gewoond. Echter, dat betrokkenen als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.

Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert januari 2014 in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts sedert april 2018 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is.

Wat betreft de geldstortingen die betrokkene voorlegt dient te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat deze afkomstig zijn vanwege de referentiepersoon en hoe dan ook dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en dan ook niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."

Verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij nalaat op concrete wijze kritiek te uiten op motieven van de bestreden beslissing, zoals hierboven weergegeven.

Verzoeker stelt dat hij geld heeft ontvangen van de referentiepersoon maar dat hij hiervan geen bewijzen heeft. Bijgevolg betreft dit een loutere bewering van verzoeker waarvan bovendien eerder nooit enig gewag werd gemaakt. Verzoeker kan de verwerende partij dan ook niet verwijten geen rekening gehouden te hebben met gegevens, al betreft het hier een loutere bewering, die hem eerder nooit ter kennis werden gebracht. Waar verzoeker stelt dat hij andere bewijzen heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij zowel in Turkije als in België onderhouden wordt door zijn broer, de referentiepersoon, merkt verwerende partij op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, hiervan geen bewijzen werden neergelegd.

Verzoekende partij wijst op de geldoverschrijvingen die werden uitgevoerd terwijl verzoeker reeds in België was, doch gaat hij niet concreet in op de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, namelijk dat niet blijkt dat deze afkomstig zijn van de referentiepersoon, aangezien een zekere [C.] de overschrijvingen heeft uitgevoerd, en dat deze geldstorting dateren van na de aankomst van verzoeker in België en zij hoe dan ook niet aantonen dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Waar verzoeker betoogt dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging bij de referentiepersoon inwoont, merkt verwerende partij op dat verzoekers betoog niet dienstig is nu hij dient aan te tonen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van zijn gezin. Het loutere feit dat een vreemdeling onderdak krijgt van een familielid in België, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar het feit dat verzoekende partij aldus bij de referentiepersoon in België inwoont, is dan ook niet dienstig om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn, daar dit reeds het geval moet geweest zijn in het herkomstland. De huidige samenwoning van verzoeker met zijn Nederlandse broer in België, heeft immers geen betrekking op een situatie van afhankelijkheid die bestaat in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag.

De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland, is geenszins afdoende om de bevindingen van de verwerende partij aan het wankelen te brengen. Ook waar zij er weer op wijst dat zij in België financieel ondersteund wordt door de referentiepersoon, slaagt zij er niet met dergelijk betoog niet in aan te tonen dat zij in het herkomstland "financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon in die zin dat zij er effectief op aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien". Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins de kennelijke onredelijkheid van de bevindingen van de verwerende partij aan. Verzoekers betoog is niet meer dan een eigen beoordeling van zijn zaak die niet aantoont dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijk onredelijke beoordeling door de verwerende partij.

Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van artikel 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Van machtsoverschrijding is er slechts sprake wanneer de bestuursverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

Het eerste en enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij verschillende documenten heeft voorgelegd, waarop telkens kort wordt ingegaan. Zij oordeelt dat deze documenten, in hun geheel genomen, niet kunnen volstaan om het bewijs te leveren dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar Nederlandse broer dan wel ten laste was van deze laatste. Wat dit laatste betreft, wordt meer concreet geduimd dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij onvermogen was in haar herkomstland voor haar vertrek en evenmin dat zij op dat ogenblik in het

herkomstland financieel ten laste was van de referentiepersoon. Er wordt tevens geduid dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij of de Nederlandse referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat. Daarenboven stelt de verwerende partij dat niet blijkt dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te nemen.

Concreet stelt de verwerende partij vast dat vier stukken werden neergelegd. Wat betreft het attest van de Turkse autoriteit van 17 juli 2018 waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen onroerende eigendommen bezit, wijst de verwerende partij erop dat dit attest werd opgesteld op een moment dat de verzoekende partij reeds het land van herkomst had verlaten en dat het niets zegt over de periode voorafgaande aan de komst van de verzoekende partij in België. De verwerende partij verwijst naar het administratief dossier om te stellen dat de verzoekende partij reeds in 2011 Turkije heeft verlaten. Er wordt tevens geduid dat het attest niet uitsluit dat de verzoekende partij in andere steden of delen van Turkije wel eigendommen of onroerende goederen zou bezitten en dat er ook niets wordt vermeld over eventuele inkomsten die de verzoekende partij zou hebben verworven in Turkije. Uit het voorgelegde uittreksel uit het bevolkingsregister van Turkije van 15 december 2017 leidt de verwerende partij af dat weliswaar blijkt dat beiden, alsook hun andere broers en zussen, in het verleden op hetzelfde ouderlijk adres hebben verbleven, maar stelt het gezamenlijk deel uitmaken van het gezin van de ouders, niet hetgeen is dat dient bewezen te worden overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Voor zover het kan aanvaard worden als een begin van bewijs wijst de verwerende partij erop dat gezamenlijke vestiging in het land van herkomst de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat en stelt vast dat de referentiepersoon reeds sedert januari 2014 in België woont, maar dat de verzoekende partij pas sinds april 2018 op hetzelfde adres woont. Uit de twee geldstortingen die worden voorgelegd, kan de verwerende partij niets afleiden, daar niet blijkt dat deze afkomstig zijn van de referentiepersoon en deze tevens dateren van na de aankomst van de verzoekende partij in België.

De verwerende partij merkt in haar beslissing nog op dat de referentiepersoon sinds januari 2014 ononderbroken in België woont, terwijl de verzoekende partij pas sinds april 2018 staat gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België, waardoor van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst voorafgaandelijk aan de aanvraag of van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake kan zijn.

Verder wordt nog gemotiveerd dat de verzoekende partij niet behoort tot het kerngezin van haar broer, waardoor het aangehaalde gezins- of familieleven niet kan worden ingeroepen als argument waarom het bevel niet zou mogen worden gegeven. De afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar broer wordt betwist. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van haar broer en dit ondanks het precaire verblijf in België. Er is, zo vervolgt zij, verder geen sprake van minderjarige kinderen, noch van enige medische problematiek.

Voormelde motieven zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen ook niet zozeer aangeeft niet te weten waarom de voorgelegde stukken niet worden aanvaard, maar wel dat zij niet akkoord gaat met de gedane beoordeling. Dit betreft evenwel de materiële, en niet de formele, motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt niet aangetoond.

2.1.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
[...]*

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.1.4.1. De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

2.1.4.2. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift eerst een theoretische uiteenzetting over de gezinshereniging van ‘andere familieleden’ met een burger van de Unie, waarbij zij verwijst naar de richtlijn van 2004/38/EG en naar het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11). De verzoekende partij stelt dat de lidstaten het verblijf dient te vergemakkelijken van familieleden die ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van een burger van de Unie. Zij is echter *in casu* van oordeel dat de verwerende partij er enkel op uit is om haar verblijf in België te bemoeilijken. De verzoekende partij stelt dat zij vaak geld kreeg van de referentiepersoon, doch dat dit gebeurde zonder enig bewijs. Zij vindt echter dat zij

voldoende andere bewijzen heeft voorgelegd dat zij in haar land van herkomst werd onderhouden door haar broer, net zoals dat nu in België ook gebeurt.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidstoetsing uit.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat de vier documenten die worden besproken in de bestreden beslissing, de enige stukken zijn die zij heeft neergelegd in het kader van haar aanvraag om aan te tonen dat zij ten laste is van haar broer. Bovendien dient ook vastgesteld te worden dat de verzoekende partij met haar betoog niet *in concreto* ingaat op de eigenlijke bespreking van deze stukken en de conclusies die de verwerende partij daaruit trekt. De verzoekende partij is echter van oordeel dat deze neergelegde stukken voldoende zijn om aan te tonen dat zij voldoet aan “de definitie van de Richtlijn en de wet, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie en de wetgever”. Zij betoogt dat de verwerende partij *in casu* voorwaarden toevoegt zonder hiervoor enige basis te hebben of te vermelden.

De Raad verwijst opnieuw naar volgende passage in het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*):

“De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Wat de interpretatie van het begrip “ten laste” betreft, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (§ 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij of zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36). Echter blijkt uit dit arrest – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Uit de kritiek van de verzoekende partij blijkt dat zij van oordeel is dat zij wel degelijk heeft aangetoond “ten laste” te zijn van haar broer. Echter betwist zij niet dat de neergelegde geldstortingen dateren van na zij reeds in België verbleef. Zij gaat er verder aan voorbij dat de verwerende partij deze geldstortingen ook niet verder meeneemt in haar beoordeling, daar geenszins blijkt dat deze afkomstig zijn van de referentiepersoon. Dit wordt ook niet betwist door de verzoekende partij. Een louter attest, dat pas 7 jaar nadat de verzoekende partij Turkije heeft verlaten, wordt opgesteld, waaruit zou blijkt dat de verzoekende partij geen onroerende eigendommen bezit, is voor de verwerende partij dan ook

onvoldoende om aan te tonen dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de Nederlandse referentiepersoon. Zij wijst er immers op dat uit dit attest niet afgeleid kan worden of de verzoekende partij in andere delen van het land wel eigendommen bezit of dat de verzoekende partij kon beschikken over zelfstandig verworven inkomsten. Deze motieven worden niet *in concreto* betwist door de verzoekende partij. Zij betoogt wel dat zij nooit ergens anders heeft gewoond in Turkije en dat het attest van de Turkse autoriteiten in haar eigen gemeente dan ook het enige is wat zij kan voorleggen. Hiermee toont zij echter niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk tot haar besluit komt dat uit dit attest niet kan worden afgeleid of de verzoekende partij kon rekenen op zelfstandig verworven inkomsten.

Wat betreft het samenwonen in het land van herkomst, motiveert de verwerende partij duidelijk waarom een gezamenlijke samenwoning in het ouderlijk huis als deel van het gezin van de ouders niet aanvaard kan worden. Bovendien maakt de verzoekende partij geenszins duidelijk op welke wijze een vroegere gezamenlijke samenwoning bij de ouders dient aan te tonen dat zij ten laste was van haar broer.

De verzoekende partij uit verder nog kritiek op de verwijzing in de bestreden beslissing naar een arrest van de Raad. Zij betoogt dat het om twee verschillende situaties gaat en dat zelfs indien men aanvaardt dat het "ten laste" zijn op een actieve wijze moet worden aangetoond, zij dit ook heeft gedaan door middel van de neergelegde stukken. Het bekritiseerde deel van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Het gegeven dat betrokkene sedert april 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij/zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine"

De verzoekende partij gaat er met haar kritiek echter aan voorbij dat een samenwoning niet hetzelfde is als ten laste zijn van een andere persoon, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing zelf. Bovendien blijkt uit voorgaande bespreking dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het oordeel van de verwerende partij inzake de andere stukken kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is, waardoor zij niet dienstig kan stellen dat zij 'op actieve wijze heeft aangetoond ten laste te zijn van haar broer'.

Gelet op voorgaande bespreking, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij er enkel op uit is om haar verblijf te bemoeilijken of dat de verwerende partij voorwaarden toevoegt aan het "ten laste" zijn.

De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat zij niet aantoonde van in het herkomstland ten laste te zijn van de referentiepersoon, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

2.1.4.3. De verzoekende partij gaat verder niet *in concreto* in op het deel uitmaken van het gezin. Zij blijft echter wel voorhouden dat zij en haar broer in België samenwonen en dat zij reeds sinds hun kindertijd en tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden.

Voor zover de verzoekende partij hiermee nog kritiek uit op het feit dat de samenwoning bij de ouders in Turkije niet mee in aanmerking wordt genomen, wijst de Raad op het volgende. De verzoekende partij gaat immers voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing ook wordt gemotiveerd waarom deze samenwoning zelfs als een begin van bewijs niet aanvaard kan worden.

"Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert januari 2014 in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts sedert april 2018 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is".

Er kan aldus niet worden aanvaard dat de verwerende partij - zoals de verzoekende partij stelt - met dit oordeel een voorwaarde toevoegt. In dit verband wordt opnieuw verwezen naar de doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van Unieburgers. Dit vereist dat het moet worden vergemakkelijkt dat zij zich in het gastland kunnen laten vergezellen door familieleden die in het land van herkomst deel uitmaken van hun gezin. In zijn arrest Rahman stelde het Hof van Justitie verder dat *“[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* In het licht van deze doelstelling en deze rechtspraak kan de verwerende partij in alle redelijkheid vereisen dat de verzoekende partij aannemelijk maakt op een recent tijdstip in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon, en zij niet kan volstaan met een verwijzing naar een gezamenlijke samenwoning in Turkije bij de ouders, nu blijkt dat de verzoekende partij reeds sinds 2011 in België verblijft, terwijl de referentiepersoon pas in 2014 in België is komen wonen. De verzoekende partij overtuigt niet dat de verwerende partij hiermee een voorwaarde zou hebben toegevoegd aan de wet. Zij geeft aan de voormelde bepaling enkel een invulling die in overeenstemming is met de doelstelling ervan.

De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat zij niet aantoonde van in het herkomstland deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

2.1.4.4. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat enige bepaling van de richtlijn van 2004/38/EG werd miskend. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

2.1.5. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.6. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.1.7. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS